DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

XXIV. évfolyam, 12. szám. 1980. december Ára: 4,- Ft

MELLÉKLETTEL

FÉSŰS ÉVA:

Mit hoztál, december?

Téli erdőn, réten
fehér csend honol.
Didergős december,
vajon mit hozol?
Mélységes tarisznyád
miket rejteget?
Hoztál-e örömhírt,
szép üzenetet?

December az úton
szánkóval szalad,
karácsonyi kedvvel
kincset osztogat,
piros ünnepet hoz,
fenyők illatát, —
hóember a kertben
kicsípi magát!

SOMORJAI ÉVA rajza

ÜZENI

Kedves Barátaink!

Még mindig kurták a napok, így a hét végén is csak rövidebb sétákra, kirándulásokra mehetünk. Dörmögő Dömötör adott egy ugrókötelet, és azt tanácsolta, hogy sokat játsszunk barátainkkal az udvaron. Meg is tanított bennünket különféle köteles játékokra. Először a következőt játszottuk: ketten fogtuk a kötél két végét, meghajtottuk, és a meghajtott kötelet átugráltuk. Később arra voltunk kíváncsiak, hogy ki tudja többször átugrani egymás után. Berci nyert, nyolcszor ugrott hibátlanul! Ezután párosával ugráltunk. Megbeszéltük, hogy legközelebb mindenki hoz magával ugrókötelet, és akkor majd másként is versenyzünk. Meglátjuk, ki tud féllábon vagy páros lábbal tovább ugrálni. Ti is szoktatok ilyesmit játszani? Ha tudtok más szabadtéri játékot, írjátok meg vagy rajzoljátok le nekünk is! Októberi Útkeresőnkben sokan találtátok meg a helyes utat a benzinkúthoz. Akinek mégsem sikerült, az induljon el ceruzájával a benzinkúttól visszafelé. Úgy könnyebb!

Ebben a hónapban a következő gyerekek kapnak Dörmögő Dömötörtől jutalmat:
Antoni Lőrinc, Érsek Balázs, Gálvölgyi Gábor, Hatyka Péterke, Janik Szilvia és Krisztián, Kis Gabriella, Migály Zsolt, Tischler Viktor, Török Tamás, Zsinka Péter, Budapest — *Abonyi Adrienn,* Nyíregyháza — *Bánfi Ádám és Attila, Dominka Ede, Kendra Zsuzsi és Ági,* Békéscsaba — *Bagi Mátyás,* Szegvár — *Baranyi Lajos,* Monor — *Dorka Gábor,* Törökszentmiklós — *Horváth Béla,* Győr — *Galiba Gerda,* Szeged — *Gecse Pálma,* Vilmány — *Kovács Mónika,* Pécs — *Lakos Krisztina,* Kőröstetétlen — *Lőrik Mária, László, Gábor,* Acsa — *Major Rita,* Gyöngyös — *Marosi Tibor,* Biharkeresztes — *Németh Mónika és Anikó,* Lábatlan — *Peregi Oszkár,* Üllő — *Rácsok Balázs,* Miskolc — *Sándor Attila és Ferike,* Kiskunhalas — *Sipőcz Tamás,* Töltéstava — *Szedlák Tiborka,* Pomáz — *Zója Napköziotthonos Óvoda nagycsoportja,* Szolnok.
Maradjatok az új esztendőben is jó barátaink!

B. Ú. É. K.! Fickó és

ÉGIGÉRŐ KARÁCSONYFÁT kért egyszer egy kisfiú. Egy olyan kisfiú, akinek mindig minden óhaját és kívánságát teljesítették. A szülők most sem sajnálták a költséget, az időt és a fáradságot, hisz egyetlen magzatukról volt szó, és tömérdek utánjárással beszerezték az égigérő karácsonyfát. Persze, a csillagokat verő karácsonyfa miatt ki kellett bontani a födémet és a tetőt is, különben hogyan is fért volna a szobába? De ki törődik ilyesmivel? Semmiképp sem az olyan szülők, akik égigérő karácsonyfát vásárolnak.

Az égigérő karácsonyfához egy égigérő létra is kellett. Rendeltek hát egyet a létragyárból. Ha a karácsonyfadísz-árusok áru nélkül maradtak azon a karácsonyon, csak azért eshetett meg, mert az égigérő karácsonyfa feldíszítéséhez tenger sok dísz kellett.

A derék szülők telepakolták a kocsijukat, sőt még az utánfutójukat is. Ám így is hétszer kellett fordulniuk. A szaloncukrot aztán már teherautókkal fuvaroztatták haza. Ezek után végre hozzáfoghattak, hogy méltóképpen felékesítsék a világ legcsodálatosabb karácsonyfáját. Melegítőbe bújtak, a melegítőre anorákot húztak, az anorákra bundát öltöttek, s így kapaszkodtak egyre feljebb és feljebb az égigérő létrán. A díszekkel telt kosarakat, akárcsak a szaloncukrot, csigákkal húzták fel.

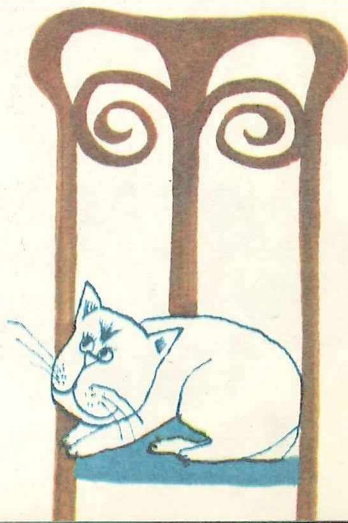
A létra egyik oldalán a papa állt, a másikán

gérő karácsonyfa

a mama. Hanem hiába keltek hajnalok hajnalán, ezzel a nagy munkával semmiképpen sem tudtak megbirkózni, hisz egyre magasabbra és magasabbra kellett hágniuk. Így aztán karácsony este, amikor a világ valamennyi karácsonyfáján már felragyogott a gyertyafény és szikrázni kezdtek a csillagszórók, az égigérő karácsonyfa tövében egymagában álldogált a kisfiú. Állt és várt.

Telt-múlt az idő, és a szülők még mindig nem kerültek elő. Másutt már rég asztalt bontották, sőt már az edényt is elmosogatták, de az égigérő karácsonyfa büszke tulajdonosainál még híre-hamva sem volt a karácsonyi vacsorának. A csodálatos karácsonyfa alja sötétben állt a lakásban, és a megbontott

tetőn át metszően áradt be a karácsonyi szél fagyos lehelete. A kisfiú irhabundájában is fázott, didergett. Hát még a szülők, ők vacogtak csak igazában, odafenn, az égigérő létrán, a hófelhős karácsonyi éjszakában! Ha lenéztek, semmit se láttak: szemük elől felhők takarták a város fényeit. A papa bajszára jégcsapok fagytak, a mama szemöldöke zúzmarás lett, az orrukra pedig jobb nem is gondolni!

A többi gyerek már rég aludt, és aludtak a karácsonyi játékok is. Az álmok diós- és mákoskalács illatot árasztottak. És aludtak a felnőttek is. Utolsónak a tévé bemondó nénije feküdt le, hiszen neki kellett elbúcsúznia a kedves televíziónézőktől. És a tévékészülékek is aludtak: a fekete-fehérek és a színesek is.

A kisfiú hirtelen rádöbbent, hogy ostoba módon a lehetetlent kérte. És a szülők is rádöbbentek az égigérő létrán, hogy nagy ostobaság minden képtelen kérés teljesítése, azaz teljesíteni akarása.

A kisfiú sírni kezdett, és ahogy könnyei a karácsonyfa alsó ágára hullottak: csoda történt. Az égigérő karácsonyfa formás kis fenyőfává változott, a megbontott tető nyílása eltűnt az égigérő létrával egyetemben, és a szülők is ott álltak mellette.

A jégcsapok eltűntek a papa bajszáról. A mama szemöldökéről eltűnt a zúzmara.

A szülők kibújtak a bundákból és nevettek.

Lehámozták magukról a kucsmáikat, sáljaikat és nevettek.

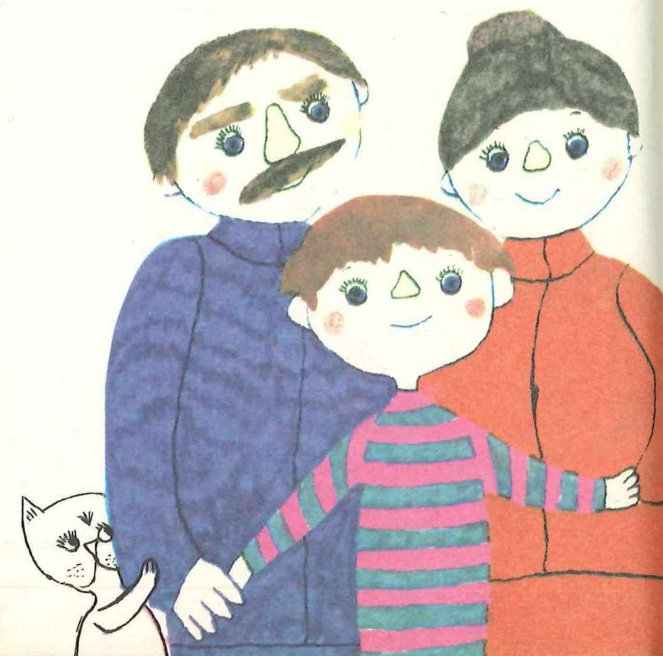
Levetették az anorákjukat és nevettek.

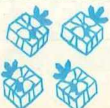
Igen, nevetve álltak a karácsonyfa mellett, mintha azt nevették volna, hogy csak tréningruhát viselnek. Hogy karácsonykor melegítőben álldigálnak, s nem ünnepi díszben.

A fő, hogy végre megtarthatták a karácsonyestét!

És egyikük sem bánta, hogy karácsony éjszakáján fogyasztják el a karácsonyi vacsorát.

Ragyogtak a karácsonyfa gyertyái, csillogtak a díszek, és szikraesőt ontottak a csillagszórók. Az ajándékcsomagok felbontva hevertek a fa alatt. A papa a plafonra nézett, és

bajszába rejtette szégyenkezését. A mama a csillárt nézte, és nem mert a papára pillantani. Aztán mégis egymásra néztek, összekacsintottak és nevettek.

A kisfiú is nevetett. Nevetett, és soha többé nem állt elő egetverő kérésekkel, kívánságokkal. Így például soha többé nem kért karácsonyra — égigérő karácsonyfát, születése napjára toronyórát aranylánccal és így tovább. A legnagyobb kívánsága egy testvérke volt. Esztendőre vagy kettőre teljesült is kívánsága: a mamának megszületett a kislánya. Így azóta karácsonykor ketten néznek mosolyogva a szoba közepén csillogó-villogó karácsonyfára.

STUIBER ZSUZSA rajzai

KOVÁCS SÁNDOR: **A tücsök**

Kertünkben egy tücsök élt,
cirr! Cirr! Cirr! Cirr!
Nyári estén
mámoros kedvvel zenélt.

Sárgult, hullott le a lomb,
cirr... cirr... cirr... cirr...
Őszi estén
a tücsök csak néha szólt.

Pelyhezett a felhők hava
....
téli estén
elnémult a tücsök dala.

SZÁVAY EDIT rajzai

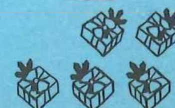
MAKK MARCI JÁTÉKÖTLETE:

Lusta manó

Az erdei manók a legtöbb mese szerint fürgék és ügyesek, mégis akad közöttük néhány lusta, álomszuszék. Most te is ilyen lusta manó leszel. Guggolj le, hiszen a manók kicsinyek. Olyan lusta vagy, hogy még lépni is restellsz, ezért be is rozsdásodtak a tagjaid. Minden lépésnél bele kell kapaszkodnod a saját térdedbe; szinte a kezeddel lépteted a lábadat. A lusta manók versenyében az nyer, aki a legmesszebbre jut!

DEMETER RÓZSA

Urányi Pál:

Te vagy...

Ha a mosolyt
elvetem,
abból bíz
kacaj terem...
Örömömben
learatom,
s jókedvűen
osztogatom...
Hármat adok
Bús Bélának,
hetet meg a
szomszédjána[k]
Neked is
adhatok ám...
úgyis te vagy
a komám....

Év végén

Kezet fog a december a januárral,
búcsúzik.
Nyugdíjba megy, mint nagyapa,
s úgy tűnik,
utazik.
Hóna alatt a naptár utolsó lapjával
elballag,
nyomait sem találom a sűrű
hó alatt

GÁBOR ÉVA rajza

W. PETROLAY MARGIT:

HÁZASODI

Egyszer volt, hol nem volt, kopasz erdő lombos fáján, lombos fának száraz ágán ült egy bagoly, huhukolt, ha feljött a telihold. Szomszéd ágon ült egy szarka, hosszú farkú, tarkabarka, locska-fecske, öregecske, híres tolvaj, jómadár, holdvilágnál lopni jár.

A bagoly örökké otthon üldögélt, nagy, vastag könyveket tanulmányozott, a szarka örökké az erdőt járta, ágról ágra ugrabugrált, nagy ritkán ha találkoztak, így hát szép békességben éldegéltek egymás mellett: pletykabeszéd, veszekedés nem zavarta meg a barátságukat.

— Szerencsés jó napot, sok finom falatot! — köszöntötte a szarka reggelenként a szomszédját, mire a bagoly rendszerint csak annyit mondott:

— Hu! — de fel sem emelte szemét a könyvről, amit éppen tanulmányozott.

Történt egy szép napon, hogy a szarka különösen beszédes kedvében volt, s nem érte be ennyivel, hanem tovább nyájaskodott:

— Csakhogy újra látom végre! Hogy szolgál az egészsége?

— Ahogy lehet, ahogy lehet, nem mondhatok más egyebet — felelte a bagoly, és fél szemével felpislantott a nagy könyvből.

A BAGOLY

— Nem unja a sok olvasást? — kérdezte ismét a szarka. — Szép dolog a tudomány, de sok a jóból is megárt.

— Néha bizony unom magam, a szemem is elromlott a sok éjszakázástól, de hát mit csináljak? — panaszkodott a bagoly. — Nincsen párom, feleségem, akivel szórakozhatnék üres óráimban.

— Ezen éppen könnyű segíteni — nevetett a szarka. — Asszonyt kell a házhoz hozni, s nem lesz idő unatkozni.

— Igaz, igaz — bólintott a bagoly —, de hát nem olyan könnyű magamhoz illőt találni. Szép is legyen, jó is legyen, az esze is helyén legyen: ritkaság a mai korban, nem terem minden bokorban.

— Bízza csak rám, kedves szomszéd! — ajánlkozott szívesen a szarka. — Keresek én feleséget, okosat, fiatalt, szépet, beszédeset, mulattatót, éppen szomszéd úrhoz valót! — És már el is repült, mielőtt a bagoly szóhoz jutott volna.

Ide röppent, oda röppent, ágról ágra ugrabugrált, minden ajtón bekopogott, úgy keresett, úgy kutatott, s közben be nem állt a csőre:

— Keresek, keresek, nem lelek egyebet, száraz fát, öreget, zöld lombot, keveset!

Elfogyott a hold és újra megtelt, egyre csak várta a bagoly a szarkát. Kíváncsi volt nagyon, milyen feleséget talált neki. Közben kiolvasott egy tucat könyvet, mert valamivel el kellett az időt töltenie. Végre egy szép napon megérkezett a szarka egy ugrabugra kis verébbel.

A bagoly éppen egy álmoskönyvet böngészett, és csak fél szemével sandított a menyasszonyjelöltre, mert nem szerette, ha olvasás közben megzavarják. Pedig a veréb szépen kicsinosította magát erre az alkalomra: jól megfürdött az út porában, a csőrét is kifényesítette, úgy illegette-billegette magát a bagoly előtt. De a bagoly csak egy rövid szempillantásra méltatta szegénykét, s újból hozzáfogott az olvasáshoz.

— Talán nem tetszik? — kérdezte a szarka csalódottan. — Fiatal is, szép is; mi kifogásod van ellene?

— Nagy a feje! — mondotta mogorván a bagoly, és többé fel sem nézett az olvasásból.

A veréb sértődötten elrepült, a szarka pedig elindult, hogy másik menyasszonyt keressen. Elfogyott a hold, és újra megtelt, egyre csak a menyasszony után járt, mert nem akart másodszor is szégyenben maradni. Ide röppent, oda röppent, ágról ágra ugrabugrált, minden ajtón bekopogott, úgy keresett, úgy kutatott.

— Keresek, keresek, nem lelek egyebet, száraz fát, öreget, zöld lombot, keveset!

Végül mégis talált egy szépséges szép, karcsú nyakú, fehér tollú hattyút, s vitte a bagolyhoz nagy lelkendezve.

Az megint kiolvasott azalatt egy tucat könyvet, s most éppen a százesztendős kalendáriumot böngészte, amikor a szarka megérkezett a menyasszonyjelölttel.

— Ez ellen csak nincsen kifogásod? — kérdezte a bagolyt, de az most is csak a fél szemével pislantott fel, másikkal a vastag könyvet tanulmányozta.

Pedig a hattyú ugyancsak kicsinosította magát, még nyakat is mosott a vőlegény tiszteletére. De a bagoly észre se vette szép karcsú nyakát, habfehér tollát, röviden csak ennyit mondott:

— Lúdtalpa van. — Azzal ismét elmélyedt a tanulásban.

A hattyú sértődötten emelte fel hófehér szárnyát, és méltóságteljesen felemelkedett a levegőbe, a szarka pedig majd meghalt szégyenében, hogy most sem sikerült neki a bagoly kedvét eltalálni. És megint csak elindult menyasszonyt keresni.

Ide röppent, oda röppent, ágról ágra ugrabugrált, minden ajtón bekopogott, úgy keresett, úgy kutatott.

— Keresek, keresek, nem lelek egyebet, száraz fát, öreget, zöld lombot, keveset!

Elfogyott a hold, és újra megtelt, amikor újra beállított a bagolyhoz egy szép, fiatal fülemülével.

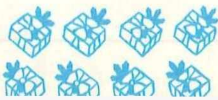
— Itt van a menyasszony! — csörögte a szarka. — Őrajta aztán igazán nem találhatsz kivetnivalót!

— Várj egy kicsit! — intette le a bagoly, aki éppen egy ábécéskönyvet tanulmányozott. A felét már bevágta könyv nélkül, most a másik felét biflázta. — Nem szeretem, ha tanulás közben megzavarnak.

— Nem bánom, ha olyan sürgős a tanulnivalód, mi tudunk várni — mondta a szarka, és felröppent egy jegenyefa tetejére. A fülemüle meg letelepedett egy csipkebokorra, és elkezdett énekelni. Először egy vidám dalocskát énekelt, majd egy szomorú nótára gyújtott, hogy elüsse az időt, amíg a bagoly kitanulja az ábécéskönyvet. Aztán újra víg nótába kezdett: egymás után fújta őket, hogy az erdő madarai mind odacsődültek, és a gyönyörűségtől elnémulva hallgatták.

A bagoly már a zs betűt is megtanulta, sőt

az x-et és az y-t is ráadásnak. Akkor végre becsukta a könyvet, és szemügyre vette a fülemülét. Először a bal szemével nézte, azután a jobb szemével vizsgálgatta, aztán mindkét szemét lehunyta, és sokáig ült így, gondolatokban elmerülve.

A szarka már nem győzte kivárni, hogy megszólaljon.

— No, ez már csak illik hozzád? — szólt diadallal, és várta, hogy a bagoly megdicséri őt szolgálataiért.

De a bagoly csak ült, üldögélt a száraz faágon, olykor-olykor a fülemülére sandított félig lehunyt szemhéja alól. A fülemüle végre beleunt az éneklésbe, egy gyönyörű trillával befejezte hangversenyét, és várta az elismerést. Nos, a bagoly pislantott egy laposat, és végre-valahára megszólalt nagy kelletlenül:

— Szép, szép... csak a hangja... az sehogy se tetszik.

Ezt bizony nem várta szegény kis fülemüle: szégyenében majd a föld alá süllyedt. Több hang nem is jött ki a torkán, csak felröppent, és elrejtőzött az erdő sűrűjében.

És a szarka? Locska-fecske, tarkabarka?

Hát az úgy megmérgesedett, másik fára telepedett. Nem keres több feleséget, a bagolynak elég szépet. Ha felreppen fényes délbe' jegenyefa tetejébe, ezt fecsegi fűnek-fának, sógorának, komájának:

— A verébnek nagy a feje, nem lehet a bagoly neje. Bármi szép a fehér hattyú, az se tetszik, mert lúdtalpú. Dalolhat a fülemüle... ha süket a bagoly füle!

Meghallotta a vén bagoly, hogy a szarka miket papol. Nosza, ő se hagyja magát, nagy mérgesen rája kiált:

— Nem kell hattyú, nem kell veréb! Se menyasszony, se feleség! Jobb, ha engem nem is zavarsz; házasodj te, hogyha akarsz!

Kopasz erdő lombos fáján, lombos fának száraz ágán száz esztendős bagoly ül, azóta is egyedül. Se nem nevet, se nem sír: százkötetes könyvet ír.

Ez a vége, fuss el véle, így hallottam Verebélybe'. Nem volt igaz, mese volt — tanúm rá a telihold.

SÓTI KLÁRA rajzai

ÖSSZERAKÓS

Vágd le az oldal széléről az itt következő képsort és párját a szemközti oldalról. Vágd szét a kockákat a vastag, fekete vonalak mentén, aztán rakd helyes sorrendbe a képeket. Meséld el a történetet! Ragaszd a képeket az új sorrendben egy papírlapra, és küldd el munkádat Dörmögő Dömötörnek! *K. M.*

BENEDEK ELEK:

FARKAS

Szomorúan kullogott Farkas koma az erdőben. Vereset, zöldet látott a szeme az éhségtől, s ez nem elég: fázott is szörnyen, merthogy tél volt, erős, hideg tél. Amint ment, mendegélt, szembejön vele Rókáné komámasszony.

— Adj' isten, komámuram, hogy vág a bajusz?

— Rosszul, komámasszony, rosszul! Az éhségtől majd meghalok, a hidegtől majd megfagyok.

— Haj, haj — sápítozott Rókáné komámasszony —, az én sorom se jobb, folyton csak koplalok, éhen majd meghalok, s ha még sokáig tart a tél, megfagyok!

— Ejnye, ejnye, komámasszony, hiszen kendnek nagy az esze, valamit kifundálhatna, tanácsot adhatna.

Úgy tett Rókáné, mintha erősen törné a fejét, aztán megszólalt:

— Hát tudja mit, komámuram? Ha már éhezünk, legalább ne fázzunk, építsünk házat.

— Közösen? — kérdezte Farkas koma, s gyanakodva nézett a komámasszonyra.

— Dehogy, dehogy — mondotta komámasszony —, ki-ki magának, mint a lúd. — S ahogy ezt mondta, nagyot sóhajtott. Bezzeg arra gondolt: de jó volna most egy liba, ha kövér, ha ösztövér.

— De hát miből építsek házat? — kérdezte Farkas koma.

...KOMA HÁZA

— Miből? Hát jégből! Abból, komám, abból. Szebb lesz, mint a király palotája, különösen, ha a nap süt rája.

Nosza, azon nyomban nekilátott Farkas koma, egykettőre kész volt a palota. Kész volt a komámasszonyé is, de nem jégből, hanem száraz fakéregből.

— Ez is jó a szegénynek — mondogatta Rókáné, s nevetett magában.

Hát bezzeg, hogy mikor kitavaszodott, a jégpalota elolvadott!

Hej, szörnyen haragudott Farkas koma, s rátámadott komámasszonyra, hogy így meg úgy rászedte!

— No, most megöllek! —ordította Farkas koma. — Nem csalsz engem többet!

— Ohó, koma, várjunk egy keveset, hát ez az igazság? Látod-e ott azt a gödröt? Aki e gödröt átugorja, az a másikat felfalja. Ez ám az igazság!

— Hát jó, legyen, nem bánom — hagyta helybe Farkas koma, s örült magában erősen, hogy mindjárt lesz nagy lakoma.

Nosza, mentek a gödör szélére, ott a koma nekirugaszkodott, de haj, széles volt a gödör, belepottyant Farkas koma, s elmaradt a lakoma.

— Jó étvágyat, komámuram! — kacagott a komámasszony, s meg sem állt házáig, fakéreg házáig.

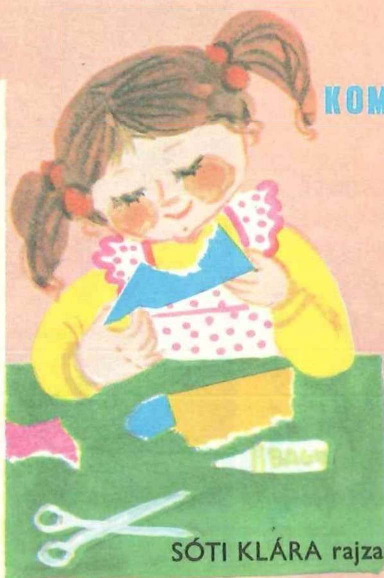

F. GYŐRFFY ANNA rajz...

OLÁH ERZSI, 6 éves, Pápa

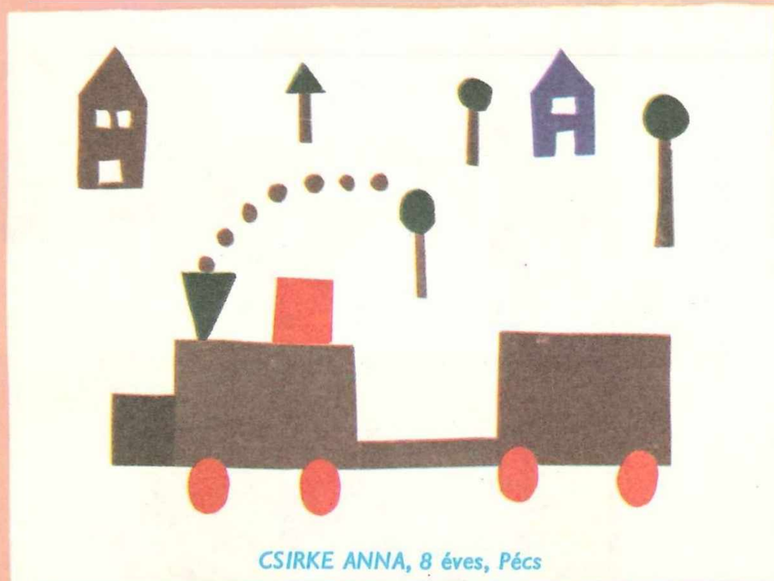

SÓTI KLÁRA rajza

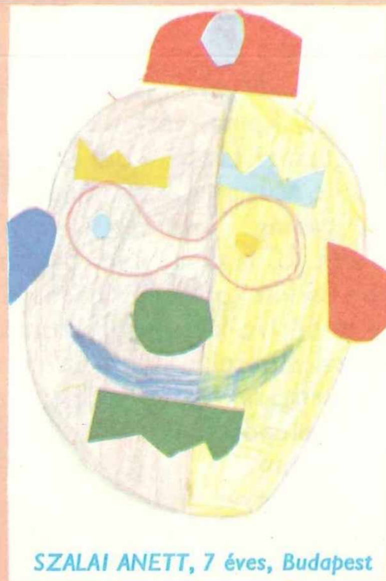
KOMÁMASSZONY, HOL A PAPÍR?

Mert olló nem is szükséges feltétlenül a papírragasztáshoz. Kézzel is érdekes formákat tépkedhetünk és ragaszthatunk, ahogy Erzsike munkáján láthatjátok. Anett viszont ceruzával rajzolta a bohócot, és ollóval vágott hozzá díszeket; Anna csupán ollót használt. Vágni és ragasztani mindenki szeret. Karácsonyi meglepetésnek is remek. Hogy örülne apa, anya, nagyi vagy a kistestvéred! Hadd lássam, ki tud szebbet, ötletesebbet! A legszebb ragasztásokból kiállítást rendezünk!

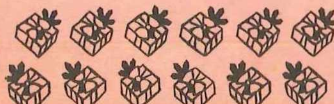
Dörmögő Dömötör

CSIRKE ANNA, 8 éves, Pécs

SZALAI ANETT, 7 éves, Budapest

Játsszunk most együtt!

Kedves Szülők, Nagyszülők, kedves Felnőttek!

Lapunk hónapról hónapra, évről évre, immár negyven alkalommal kérte a felnőtteket, hogy játsszanak együtt a gyerekekkel. Rovatunk elsősorban azokhoz a családokhoz szól, ahol az édesanya otthon maradt gyermekeivel, többet van együtt velük, mint azok, akiknek a gyermekei bölcsődében, óvodában töltik a nap nagyobb részét. Ezeknek az édesanyáknak több idejük, lehetőségük van gyermekükkel egyénileg foglalkozni, mint az óvó néninek, de természetesen kevesebb a szakértelmük. A „Játsszunk"-rovatban igyekszünk az óvodai foglalkozásokat némiképp pótolni: azt szeretnénk, hogy az otthon nevelkedő gyermekek is hasonló kézügyességgel, megfigyelőképességgel és a rendszeres tanuláshoz szükséges egyéb ismeretekkel rendelkezzenek, mint óvodába járó társaik. Ébredjen fel érdeklődésük az őket körülvevő világ iránt, beszéljenek szépen, választéko-

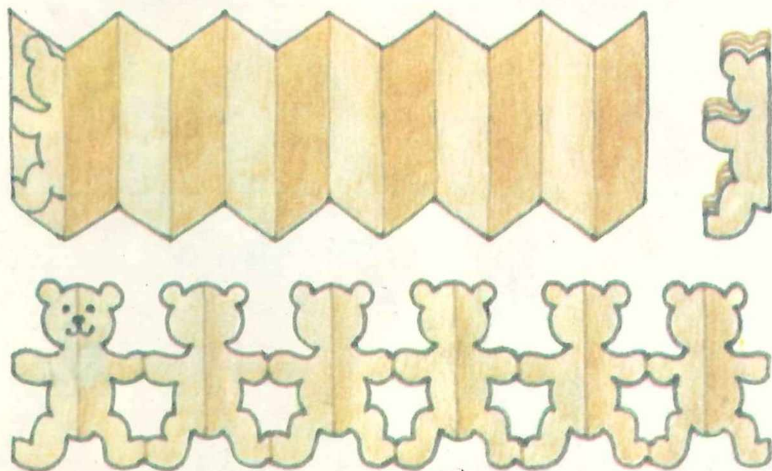
san. Így próbáljuk „olvasóinkat" előkészíteni az iskolára, így válik lassan a Játsszunk együtt — *neveljünk* együtt rovattá.

Anyagaink havonta más-más korú gyermekeknek szólnak. Szeretnénk megtudni: hogyan használják felnőtt olvasóink a rovatban megjelenő írásokat, hogyan fogadják a gyerekek a közös játékot, foglalkozást. Vajon sikerrel járnak-e törekvéseink? Mérhetők-e az eredmények? Nem nehezek-e, vagy talán túl könnyűek a feladataink? Eléggé játékosak-e, eléggé érdeklik-e a gyerekeket, elég segítséget adunk-e a beszélgetésekhez a felnőtteknek?

Karácsonyi ajándékul levelet kér Dörmögő a szülőktől, nagyszülőktől. A lap felső szélén egy zöld, alsó szélén egy piros háromszöget helyeztünk el. Ha *időnként* játszanak velünk együtt, vágják le a *zöld* sarkot, ha *rendszeresen*, akkor a *pirosat*, és küldjék el nekünk egy borítékban. Ezzel a jelzéssel is megelégszünk, de igazi ajándék az lenne számunkra, ha tollat ragadnának, és megírnák véleményüket a rovatról (de akár az egész lapról is), és válaszolnának az előbbi kérdésekre; ha megírnák azt is, mi tetszett jobban vagy kevésbé, mit szeretnének még olvasni ebben a sorozatban. Kíváncsiak vagyunk a gyerekek életkorára, arra is, hogy járnak-e óvodába és mit dolgozik apuka, anyuka. Várjuk leveleiket!

És most játsszunk egy kicsit! Készítsünk együtt mackós karácsonyfadíszt! Vegyenek elő egy körülbelül 30—40 cm hosszú és 6—8 cm szélességű papírcsíkot. Hajtogassa meg a gyerek harmonikaszerűen, körülbelül 2 cm széles csíkokra. A felnőtt rajzolja rá az itt látható fél mackóformát. Azután a gyerek próbálja meg úgy kivágni, hogy a macik mancsai és lábai az egyberajzolt helyeken egyben maradjanak. Ha ez sikerül, akkor a papírcsík szétnyitása után egymás mancsát fogó mackók sorát kapják. Kedvesebb, „mackósabb" a sor, ha mindegyik mackóra szemet, orrot, szájat és fület is rajzolnak. Ha nem sikerül jól a vágás, az se baj, az újabb papírcsíkot segítsen kivágni a felnőtt, a gyerek inkább rajzoljon rá. Több ilyen csíkot készíthetnek, annyit, hogy a végüket összeragasztva, a mackók körülérjék a karácsonyfát. Sok-sok papírt, még több türelmet és boldog karácsonyt kívánunk minden gyereknek, és a velük játszó, jókedvű, megértő felnőtteknek.

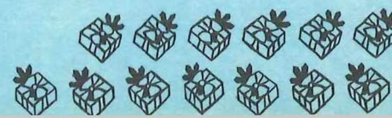
R. K.

SOMORJAI ÉVA rajzai

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK ÉS A HÓBORZ

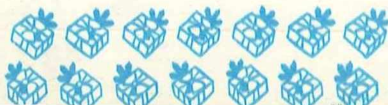
— Hó ha hó,
ma hull a hó,
hógolyózni volna jó,
és ha időnk marad még,
építünk egy hómedvét.
— Ezt mondjátok *ti*, bocsok
— szól a Róka s mosolyog.
— Én azt mondom: gyertek inkább,
s formáljunk egy szép hórókát!
— Kevés a hó — így a Menyét.
— Csak az *én* szobromra elég.

Egyre vadabb a vita,
nem dönti el hócsata.
Marcié a remek ötlet:
— Tudjátok, kit mintázzunk meg?
Azt, aki ma nincsen itt:
a hétalvó Borz öcsit.

Véget ért a vetélkedés,
kezdődik a hógörgetés.
Ez a melle,
ez a háta,
most egy gombóc a nyakába,
szeme is van,
orra is van,
füle is van...
egyre jobban
hasonlít a Borz komára.

Berci ajkán büszke sóhaj:
— Élethű a hószobor;
bizony, szakasztott a Borz.
Éppen hogy csak meg nem szólal.
Ám de ekkor a hóborzból
mérges morgást hallanak:
— Hát már itt sem hagynak nyugton?
Zavarják az álmomat!

Széthullik a hóalak,
Borz barátunk előmászik.
— Itt aludtam — szól és ásít
— egy lyukban a hó alatt.

Hemperegnek, úgy nevetnek.
Együtt van a társaság...
Friss erővel immár öten
vívnak újabb hócsatát.

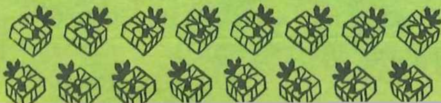
SZÁVAY EDIT rajz

GÁBOR ÉVA rajza

MILYEN A BELSEJE? — kérdezed gyakran, ha a kezedbe veszel valamit, mert kíváncsi vagy. Jól teszed! Itt most többféle gyümölcsöt látsz kívülről-belülről. Rakd össze őket képzeletben teljes egésszé! Azt az egyet, amelyiknek nincs párja, rajzold le, és küldd el rajzodat Dörmögő Dömötörnek!

K. M.

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Szerkesztő: Rákos Klára. Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó V. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest VI., Dalszínház u. 10. Telefon: 318-798. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, 1370 Budapest, Postafiók 357. Kiadóhivatal: 1065 Budapest, VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI, 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyed évre 12,—, félévre 24,—, egész évre 48,— Ft.

Index: 25.193

80.0797 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: